

og Døggjærelse, der maa vedblive for dens Vedkommende, viser sig. Kun skal det bemærkes, at en særlig nogenlunde mærkelig Tillægspræmie paa de pligtige Indskud paa Grund af Eftergivelsen af Helbredsattest (hvortil der ogsaa i Motiverne, see Tidendens Tillæg A, Sp. 1863—64, synes hentydet) vilde forværre denne Afdelings Status endmere og gjøre den i stigende Progresstion dyrere, idet da alle de, der kunde skaffe Helbredsattesten, traadte ind i den frivillige Afdeling og saaledes kun Forsørgere med ringere sandsynlig Livsvarighed bleve tilbage i den pligtige. Det Samme vilde da indtræde ved denne Afdelings fuldstændige Udsondring og Henlæggelse under Finantsministeriet, saafremt dermed forbandtes en Afvigelse fra Livrenteanstaltens Tarif. Forbandtes derimod ingen saadan Afvigelse med Udsondringen, er det de ovennævnte 3 Udvalgsmedlemmers Mening, at denne Omflytning kun vilde medføre Forøgelse af Arbejde og af Udgift, hvortil kommer, at det kun kan anses for lidet ussikkert at indbringe under Finantsministeriets umiddelbare Bestyrelse og i Statskassen Capitaler, der ikke egentlig ere Statsformue.

I de oprindelige Planer baade for Livsforsørgelsesanstalten (§ 4) og for Livrenteanstalten af 1842 (§ 2) ere Anstalterne betegnede som fornemmelig bestemte for det daværende Monarchis Indvaanere, dog med Bemyndigelse til at paatage sig Forsørginger for Indvaanere fra Lande med tilsvarende Mortalitetforhold, „saafom fra Norge, Sverrig, de russiske Provindser ved Østersøen og de tilgrændsende nordtydske Stater“; i Planen for Livsforsørgelsesanstalten af 1847 hedder det (§ 1), at Anstalten „nærmest er bestemt for Indvaanere af den danske Stat, de nordlige Bilande og de vestindiske Colonier derunder indbefattede“. En saadan Bestemmelse af Virksomhedsomraadet synes ved en af Staten oprettet og garanteret Anstalt aldeles naturlig og nødvendig og foreslaaes derfor optagen i en ny § 2. Medens der nu hverken er Grund til at vente eller at stræbe efter at see Anstalten benyttet fra Landene Syd for Østersøen, troer medundertegnede Madvig, at forskjellige Hensyn tale for ikke at udelukke de nordiske Nabolande, forsaavidt Bestyrelsen fin-

der, at Begjæringer om Forsørginger derfra tilbyde samme Sikkerhed med Hensyn til Betingelserne som de fra Indlandet. Han tænker derved, foruden paa Slesvig, paa Rjøbenhavns naturlige Forretningsforbindelse med Sjøfverrig, som der ikke er Grund til at hindre fra Udvikling i alle Retninger. Han foreslaaer derfor et Tillæg til Paragraphen.

Ved Lovforslagets § 3 antager et Fleertal (David, Hansen, Sessen, N. Rasmussen og Sytphen=Adeler), at der ikke er tilstrækkelig Grund til at forhøje det nu bestemte Maximum for Forsørginger, da Anstalten ved enkelte eller dog forholdsvis faa meget høje Forsørginger udsættes for en for stor Risiko. Det Maximum, hvortil en Livsforsørgelsesanstalt med Tryghed kan gaae, maa altid staae i et rimeligt Forhold til Antallet og Gjennemsnitsbeløbet af de mindre Forsørginger. Af 4123 den 31te December 1868 tegnede Forsørginger vare 1470, altsaa 35,6 Procent af det hele Antal, paa 500 Rd. og derunder med et Gjennemsnitsbeløb af 252 Rd., og i den nye Anstalt vil Antallet af de smaae Forsørginger blive forholdsvis endnu større, forsaavidt Hovedøiemedet med denne opnaaes. Under saadanne Forhold synes 10,000 Rd. at være et meget høit Maximum. Vilde man forhøje det til 30,000 Rd., vilde man, som sagt, udsætte sig for en altfor stor Risiko. Døde der kun Een, som havde forsøkkret sit Liv for 30,000 Rd., 10 Aar tidligere end efter hans beregnede Leve-Sandsynlighed, vilde Anstalten lide et saa stort Tab, at det ikke vilde opveies, selv om 100 Forsøkkrede med et Gjennemsnitsbeløb af 250 Rd. hver levede 10 Aar længere end deres beregnede Leve-Sandsynlighed. De fremmede Livsforsørgelses-Anstalter, paa hvis Concurrence Mindretallet henpeger, have upaatvibelig en bedre Forhold end vor Anstalt mellem store og smaae Forsørginger og søge desuden Dækning for deres Risiko i enkelte Tilfælde ved Reassurance, hvorpaa vor af Staten garanterede Anstalt neppe vil kunne indlade sig. Fleertallet kan derfor paa ingen Maade lægge Vægt paa, at der den 31te December 1868 fandtes 181, der hver havde forsøkkret sig for 10,000 Rd. (181 er ikkun 4,4 Procent af det hele Antal Forsøkkrede), og